

ЗАЯКЪТЪ КОСТЕНУРКАТА

китайска приказка

Рибитѣ и всички други животни отъ морското дъно били много тѣжни. Тѣхната царица, морската змия, тежко заболѣла.

Когато били опитани всички лѣчебни сръдства и въ тревога се събрали на съветъ всички видни животни въ нейния подводенъ дворецъ, явила се най-после и стоногата. За радостъ на всички, тя казала:

— Азъ знамъ, какъ може да оздравя нашата царица. Заешки дробъ! Щомъ го изяде и веднага ще оздравѣе. Наистина, въ морето нѣма зайци, но тамъ, далече на сушата, по полета и гори, тѣ сноватъ свободни. Само ще трѣбва нѣкой да хване единъ отъ тѣхъ, да го заколи и да го донесе въ двореца.

Животнитѣ повѣрвали на умната стонога, събрали се да решатъ, кого да изпратятъ, и най-после се спрѣли на морската костенурка. Тя е, която може да излѣзе отъ брѣга на сушата, да примамва нѣкой заекъ въ водата и да го доведе.

Послушната костенурка изплавала на повърхността и се отправила къмъ брѣга. Отъ тука презъ полето [тя се озовала край гората. Тамъ тя видѣла единъ заекъ.

— Добъръ день! Нали си заекъ? — казала костенурката.

— Добъръ день! Какъ ме позна, че съмъ азъ? — отвърналъ заекътъ.

— Какъ да не те позная, когато съмъ толкова много слушала за твоето добро сърдце! Азъ отдавна имахъ желание да се запозная съ тебе. Казватъ, че си билъ добъръ и храбъръ.

Но заекътъ въ тоя моментъ билъ много изморенъ и си легналъ на тревата. Костенурката, като забелязала това, запитала го :

— Отъ какво си така изморенъ, зайко?

— Какъ да не съмъ изморенъ, когато толкова много бѣгахъ отъ единъ ловецъ, който ме дебнѣше, за да ме застреля. Тия жестоки ловци ме дебнатъ по пети-тѣ, и азъ трѣбва да

